

DR. SZÁLA TÍMEA

ÜGYVÉD

ALKOT

1.

Pesti Központi Kerületi Bíróság
20.Bpk.60.220/2019
- útján -
Alkotmánybíróság
részére

Tárgy: alkotmányjogi panasz benyújtása

Ügyszám: IV/ 0 1 3 5 9 - 0 / 2019

Érkezett: 2019 AUG 22.

Példány:

Melléklet:

1

24 db

Kezelőiroda:

du

BEZÁRÓRATON:
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYÚJTÓLADÁRA / SZEMÉLYESEN / FAXON
ÉRK.: 2019 -08- 1 0
PÉLDÁNY:.....FELZET:.....
MELLÉKLET:.....KÖZTÜK:.....
ÜGYSZÁM:
BEZÁRÓRATON:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. Szála Tímea ügyvéd
védencem, Ruzsányi Zoltán

képviselőként a mellékelt meghatalmazás (M/1.) alapján eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordulok Alkotmánybírósághoz és kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzése valamint a fellebbezés folytán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bpkf.8140/2019/4. sorszámu végzése alaptörvény-ellenességét - figyelemmel az Abtv. 27. §-ára - az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján megállapítani és a hivatkozott bírósági határozatokat megsemmisíteni szíveskedjék az alábbi indokok alapján.

I. Az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági határozatok és előzményei

Védencemet a vele szemben lefolytatott büntetőeljárások során különböző bíróságok jogerősen több, végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélték, melyek közül az alábbi 3 jogerős elítélése kapcsán kezdeményezte - védője útján - 2016. október 20. napján a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz érkezett beadványban az összbüntetési eljárás lefolytatását a 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) rendelkezései szerint, mivel az összbüntetésbe foglalni kért valamennyi alapítélet jogerőre emelkedése a Btk. hatálybalépése, azaz 2013. július 1. napját követő időpontra esett és ekkor még hatályos volt a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi CCXXIII. törvény (a továbbiakban: Btkátm.) 3. §-a, mely szerint ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatálybalépését követően emelkedett jogerőre, a Btk. 93-96. §-át kell alkalmazni.

	elsőfokú bíróság	elkövetési idő	elsőfokú ítélet kelte és ügyszáma	másodfokú bíróság	másodfokú ítélet kelte (jogerő) és ügyszáma	kiszabott büntetés mértéke
1	Pesti Központi Kerületi Bíróság	2008. január 14. 2008. február 8.	20.B.XIII.11.897/2013/62. 2013. november 28.	Fővárosi Törvényszék	22.Bf.5511/2014/74. 2016. február 23.	3 év 6 hónap fegyház 5 év közügyektől eltiltás
2	Tiszafüredi Járásbíróság	2004. június 16., 2004. június 3., 2004. október 20., 2005. május 2., 2005. nyara, 2005. október 13., 2005. október 20., 2005. november 15., 2005. november 16., 2005. július 21., 2005. július 29., 2005. augusztus 31., 2005. szeptember 5.	1.B.271/2012/134. 2014. február 14.	Szolnoki Törvényszék	1.Bf.545/2014/19. 2015. november 11.	1 év 11 hónap 4 év közügyektől eltiltás
3	Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság	2012. március 16. 2012. március 22.	3.B.II.1777/2012/6. 2013. október 9.	Fővárosi Törvényszék	22.Bf.13.679/2013/6 2014. február 7. Kúria Bfv.II.1382/2014/15. számú végzése okán a megismételt másodfokú eljárás ügyszáma: 27.Bf.II.6139/2015/16. kelt 2015. szeptember 22. napján	1 év 4 hónap börtön 4 év közügyektől eltiltás

A fenti táblázatból tehát megállapítható, hogy védencem valamennyi, összbüntetésbe foglalni kért alapítélete 2013. július 1. napját követően emelkedett jogerőre, azonban az is látható, hogy valamennyi alapítélettel elbírált cselekményét a Btk. hatálybalépése előtt, azaz 2013. július 1. napját megelőzően követte el.

Az elítélt indítványának megfelelően a Pesti Központi Kerületi Bíróság a Budapesten, 2016. október 28. napján kelt 20.Beü.13.319/2016/4. számú (M/2.), fellebbezés hiányában 2016. december 7. napján jogerőre emelkedett ítéletével a fenti táblázatban feltüntetett 1., 2. és 3. sorszám alatt részletezett alapítéleteket összbüntetésbe foglalta, az összbüntetés tartamát **4 év 7 hónap szabadságvesztésben** állapította meg, melynek végrehajtási fokozata fegyház és megállapításra került, hogy az elítélt feltételes szabadságra nem bocsátható. **Az elítélt jelenleg az ezen összbüntetési ítélettel megállapított büntetését tölti.** A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 20.Beü.13.319/2016/4. sorszámú ítéletének 2. oldalán kezdődő indokolásában külön is hivatkozott arra, hogy az alkalmazandó jogszabály meghatározásánál a bíróság figyelembe vette, hogy a Btkátm. 3. §-a alapján, ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatálybalépését követően emelkedett jogerőre, a Btk. 93-96. §-át kell alkalmazni és mivel az indítványozott alapítéletek mindegyike a Btk. hatályba lépését követően emelkedett jogerőre, ezért az összbüntetési eljárásban a Btk.-t kell alkalmazni.

Fenti előzmények után a Budapesten, 2018. július 16-án kelt 10/2018 (VII. 18.) AB határozatával az Alkotmánybíróság a Btkátm. fentebb részletezett 3. §-a alaptörvény-ellenességét megállapította és azt megsemmisítette.

A 10/2018 (VII. 18.) AB határozatban foglalt indokokat nem megismételve utalni szükséges arra, hogy az Alkotmánybíróság 10/2018 (VII. 18.) AB határozatának (a továbbiakban: Abh.) (78) bekezdése rögzíti, hogy *azon elítéltek esetében, akiknek a jogerős ítéleteit a megsemmisített rendelkezés alkalmazásával a bíróságok összbüntetésbe foglalták, és így a büntetésük súlyosabb lett, mintha annak tartamát a megsemmisített rendelkezés alkalmazása nélkül állapították volna meg, az Alkotmánybíróság – amennyiben az egyéb törvényi feltételek teljesülnek – indokoltan tartja az összbüntetési eljárás megengedését az új Be. 840. § alapján a Btkátm. 3. §-a, azaz releváns törvényi rendelkezés megsemmisítésére tekintettel.*

A hivatkozott AB határozat (79) bekezdése szerint pedig a Btkátm. 3. §-a szerinti alkalmazási szabály megsemmisítését követően az eljáró bíróságok a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdései alapján eljárva hozhatnak döntést arról, hogy az adott összbüntetési vagy utólagos összbüntetési eljárásban a régi Btk. vagy a Btk. összbüntetési szabályai tartalmazzak-e enyhébb rendelkezéseket az elítélte nézve, és ezért az egyes esetekben melyik büntető törvény alkalmazandó. A büntető törvénykönyv időbeli hatályának értelmezése tekintetében a bírói gyakorlat alakította ki azt az értelmezési szabályrendszert, amely különös jelentőséget nyert a 2012. évi C. törvény, vagyis a Btk. hatályba lépése során és amely jelen esetben a Btkátm. 3. §-a megsemmisítése következtében is irányadó.

Az Alkotmánybíróság később a fenti jogértelmezést megerősítve a 3360/2018 (XI. 28.) AB határozatában rámutatott arra, hogy az Abh. rendelkező részében és indokolásában tett megállapításokat az alapul fekvő konkrét alkotmányjogi panasz eljárásban is irányadónak tartotta, mely alkotmányjogi panasz tárgya hasonló problémakört érint, mint a jelen beadványban előterjesztett alkotmányjogi panasz.

A 3360/2018 (XI. 28.) AB határozat (31) bekezdése rámutatott arra, hogy a bíróságok a lefolytatott egyedi vizsgálat alapján tudják mérlegelni, hogy a konkrét elítélte nézve **melyik időpontban hatályos Btk. rendelkezései a kedvezőbbek.** A hivatkozott AB határozat (32) bekezdése rögzíti, hogy az Abh.-t követően a bíróságok valamennyi olyan összbüntetésbe foglalás során **kötelesek lefolytatni a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálatot, amikor az összbüntetésbe foglalandó ítéletek között van olyan, amely alapjául szolgáló cselekmény elkövetési ideje a régi Btk. hatálya idejére esik, feltéve hogy az összbüntetésbe foglalás egyéb törvényi feltételei az adott esetben fennállnak.** Az új Btk. összbüntetési szabályai pedig a Btk. 2. §-a értelmében csak olyan esetben alkalmazhatók mérlegelés nélkül, ha az összbüntetésbe foglalással érintett valamennyi ítélet alapjául szolgáló cselekmény **elkövetésére a Btk. hatályba lépését követően került sor.**

Figyelemmel tehát a fent előadottakra, mivel védencem valamennyi alapítélettel érintett cselekményét 2013. július 1. napját megelőzően követte el és esetében a hivatkozott összbüntetési ítélet 2016. október 28. napján történt meghozatalakor nem történt meg - nem történhetett meg - a cselekmények elkövetési idejére figyelemmel a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálat, így a Be. 840. § alapján a fent hivatkozott és már összbüntetésbe foglalt alapítéletek ismételt összbüntetésbe foglalására tett indítványt és kérte, hogy az összbüntetést az 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) rendelkezései alapján folytassák le esetében, mivel a régi Btk. rendelkezései rá nézve kedvezőbbek, nemcsak a kisebb ítéletekből való elengedés mértéke, hanem például az ismételt összbüntetésbe foglalás lehetősége miatt is. Az elítélt ezen indítványához saját beadvánnyal magam is csatlakoztam (M/3.).

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzésével (M/4.) Ruzsányi Zoltán elítélt összbüntetésbe foglalás iránti indítványát elutasította. A Bíróság a végzés indokolásában kifejtette, hogy *„jelen esetben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a régi vagy az új Btk. összbüntetésre vonatkozó szabályai az alkalmazandók. A Btk. időbeli*

hatálya vonatkozásában az egységes és töretlen bírói gyakorlat értelmében az összbüntetési eljárásban alkalmazandó anyagi jogszabály tekintetében az alapítételek jogerőre emelkedésének van relevanciája, azaz mikor nyílt meg az összbüntetésbe foglalás lehetősége, az mikor vált szükségessé. Így, ha legalább egy alapítélet 2013. július 1. napját követően emelkedett jogerőre, akkor az új Btk. rendelkezései alapján kell az összbüntetési eljárást lefolytatni. Itt az elsőfokú bíróság ezen okfejtés alátámasztásául hivatkozik a 10/2018 (VII. 18.) AB határozat 65. és 79. pontjára, holott a 65. pont is rámutat arra, hogy a jogalkotó a Btkátm. 3. §-ával a súlyosabb szabályok bevezetését nem bízta a jogalkalmazásra - vagyis nem tette lehetővé, hogy az eljáró bíróságok a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdései alapján maguk döntsék el, hogy a cselekmény elkövetése idején vagy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő törvény tartalmaz-e enyhébb rendelkezéseket az elítéltről nézve és ezért az egyes esetekben melyik alkalmazandó - hanem arról a Btkátm. 3. §-ával rendelkezett.

Az Alkotmánybíróság tehát a fent hivatkozott (65) pontban is rámutatott a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdései alapján történő vizsgálat szükségességére, melyet jelen esetben az elsőfokú bíróság elmulasztott megtenni és lényegében az Abh. által megsemmisített Btkátm. 3. § alapján válaszolta meg azt a kérdést, hogy a jelen esetben a régi vagy az új Btk. rendelkezéseit kell alkalmaznia, nem azt vizsgálta, hogy melyik büntető törvény rendelkezései kedvezőbbek az elítéltről nézve, mivel a cselekmények elkövetési ideje a bíróság álláspontja szerint semmilyen relevanciával nem bír, kizárólag azt vizsgálta a bíróság (tévesen), hogy mikor nyílt meg az összbüntetésbe foglalás lehetősége.

Mivel a bíróság arra az álláspontra jutott, hogy Ruzsányi Zoltán elítélt esetében az alapítételek új Btk. hatálybalépése utáni időpontokban történt jogerőre emelkedésére figyelemmel az új Btk. szabályait kell alkalmazni, így a Btk. 93. § (4) bekezdés a) pontja alapján az ismételt összbüntetésbe foglalás iránti indítványt elutasította, mivel nem foglalható összbüntetésbe a korábban már összbüntetésbe foglalt büntetés és az indítvánnyal érintett alapítételeket a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. október 28. napján kelt és 2016. december 7. napján jogerős 20.Beü.13.319/2016/4. számú ítéletével már összbüntetésbe foglalta. Itt szüksége rámutatni arra, hogy az elsőfokú bíróság elutasító végzésének meghozatalakor, azaz 2019. február 19. napján a Kúria 2/2019. számú BJE határozata még nem került meghozatalra.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzése ellen az elítélt és én is fellebbezést (M5.) nyújtottunk be, melyet a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 29.Bpkf.8140/2019/4. számú végzésével (M/6.) elbírálta, az elítélt és a védő fellebbezését nem találta megalapozottnak és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzését annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság tévedett, amikor az elsőfokú bíróság téves döntését nem helyezte hatályon kívül és nem utasította az elsőfokú bíróságot az ismételt összbüntetési eljárás Be. 840. § alapján történő lefolytatására.

A másodfokú bíróság a helybenhagyó végzés indokolásában tévesen arra hivatkozik, hogy „a kerületi bíróság a Btk. 2. §-ban az időbeli hatályra vonatkozó rendelkezések alapján állapította meg az új Btk. alkalmazhatóságát a kérelem elbírálása során. Míg ugyanis a Btkátm. megsemmisített rendelkezése azon esetekre vonatkozik, ha az elítélt több büntetése közül legalább egy elítélés az új Btk. hatálya alá esik, addig jelen esetben az elítélt valamennyi büntetését 2013. július 1. napja után szabták ki. Hivatkozik a másodfokú bíróság továbbá arra is, hogy az összbüntetés esetében nem az elkövetési idő képezi az időbeli hatály megállapíthatóságának alapját, hanem az összbüntetésbe foglalás lehetőségének megnyílása, tehát az ítéletek meghozatalának időpontja - itt a másodfokú bíróság nem az ítéletek jogerőre emelkedését emeli ki, hanem az ítéletek meghozatalának időpontját.

A másodfokú bíróság szerint: „nem mérlegelhető, hogy a régi Btk. alkalmazása az elítéltről kedvezőbb lenne-e az alapján, hogy a bűncselekmények elkövetési ideje a régi Btk. hatálya alá esik! Nincs tehát törvényi alapja annak, hogy a bíróság az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazza a jelen eljárásban.”

Megállapítható, hogy ezzel a fenti megállapítással homlokegyenest ellentétes az Alkotmánybíróság a 3360/2018 (XI. 28.) AB határozata 32. pontja, mely szerint az Abh.-t követően a bíróságok valamennyi olyan összbüntetésbe foglalás során kötelesek lefolytatni a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálatot, amikor az összbüntetésbe foglalandó ítéletek között van olyan, amely alapjául szolgáló cselekmény elkövetési ideje a régi Btk. hatálya idejére esik, feltéve, hogy az összbüntetésbe foglalás egyéb törvényi feltételei az adott esetben fennállnak. Az új Btk. összbüntetési szabályai pedig a Btk. 2. §-a értelmében csak olyan esetben alkalmazhatók mérlegelés nélkül, ha az összbüntetésbe foglalással érintett valamennyi ítélet alapjául szolgáló cselekmény elkövetésére a Btk. hatályba lépését követően került sor.

II. A megsemmisíteni kért bírósági határozatokkal megsértett alaptörvényi rendelkezések

- Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.
- Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdése szerint Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

- Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdése szerint Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.

- Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. - Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

- III. Az eljárás megindításának indokai és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege

A jelen eljárás megindítását az indokolta, hogy a Btkátm. 3. § Abh. általi megsemmisítésével az Alkotmánybíróság világos irányutatást adott a bíróságok eljárására nézve, amikor az Abh. 79. pontjában kifejtette: a Btkátm. 3. §-a szerinti alkalmazási szabály megsemmisítését követően az eljáró bíróságok a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdései alapján eljárva hozhatnak döntést arról, hogy az adott összbüntetési vagy utólagos összbüntetési eljárásban a régi Btk. vagy a Btk. összbüntetési szabályai tartalmazzak-e enyhébb rendelkezéseket az elítélre nézve és ezért az egyes esetekben melyik büntető törvény alkalmazandó. A büntető törvénykönyv időbeli hatályának értelmezése tekintetében a bírói gyakorlat alakította ki azt az értelmezési szabályrendszert, amely különös jelentőséget nyert a 2012. évi C. törvény vagyis a Btk. hatályba lépése során és amely jelen esetben a Btkátm. 3. §-a megsemmisítése következtében is irányadó.

Jelen esetben a sérelmezett elsőfokú határozat semmilyen módon nem a korábban hatályos illetve az új Btk. 2. §-ban az időbeli hatályra vonatkozó rendelkezések alapján állapította meg az új Btk. alkalmazhatóságát a kérelem elbírálása során és erre a másodfokú bíróság is teljesen helytelenül hivatkozik, ugyanis az elsőfokú bíróság épp ezzel ellentétben azt állapította meg végzésének indokolásában, hogy álláspontja szerint a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdéseinek alkalmazására a bíróságnak csak korlátozott körben van lehetősége, az időbeli hatály vizsgálata pedig érdemben nem történt meg - bár kellett volna - hanem a bíróság lényegében mérlegelési tevékenységet sem fejtett ki, amikor kizárólag azt vizsgálta, hogy az elítelt vonatkozásában az egyes alapítételek mindegyike az új Btk. hatálybalépését követően emelkedett jogerőre, vagyis kizárólag annak van jelentősége, hogy az alapítételek mikor emelkedtek jogerőre, a másodfokú bíróság pedig ezt meghaladóan expressis verbis rögzíti is sérelmezett végzésében, hogy nem mérlegelhető, hogy a régi Btk. alkalmazása az elítélre kedvezőbb lenne-e az alapján, hogy a bűncselekmények elkövetési ideje a régi Btk. hatálya alá esik, tehát a jelen ügyben eljáró bíróságok az Abh.-ban foglalt iránymutatással és indokolással homlokegyenest ellentétes állásfoglalást tettek.

Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a 3360/2018 (XI. 28.) AB határozat 33. pontjában rámutatott arra, hogy amennyiben a Btk. 2. § (2) és (3) bekezdéseire figyelemmel elvégzett bírósági mérlegelés eredményeként az állapítható meg, hogy a konkrét esetben a régi Btk. összbüntetési szabályai tartalmazzak enyhébb rendelkezéseket az elítélre, az összbüntetési eljárásban a régi Btk. alapján kell a bíróságnak eljárni. Ha ugyanakkor a bíróság mellőzi a Btk. 2. §-a szerinti mérlegelést és a döntése a megsemmisített rendelkezéssel tartalmilag azonos szempontok és elvek alkalmazásán alapul, felmerül a konkrét bírói döntés alaptörvény-ellenességének a lehetősége. Jelen esetben pontosan ez történt, hiszen az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Btk. 2. §-a szerinti mérlegelést, odáig el sem jutva, hogy a cselekmények elkövetési idejére figyelemmel érdemben vizsgálható lenne-e, hogy a régi Btk. szabályai kedvezőbb rendelkezéseket tartalmazzak-e az elítélre nézve, hiszen a bíróság érvelése szerint az elkövetési időknak nem, kizárólag az egyes alapítételek jogerőre emelkedésének van relevanciája, ezzel pedig a bíróság az Abh. által megsemmisített Btkátm. 3. §-ában foglalt rendelkezéssel azonos szempontok és elvek mentén jutott arra az alaptörvény-ellenes bírói következtetésre, hogy a jelen ügyben az elítelt ismételt összbüntetésbe foglalási indítványát elutasította és sajnálatos módon a másodfokú bíróság azt helybenhagyta.

IV. Indokolás arra nézve, hogy a hivatkozott bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel

Az Alkotmánybíróság az Abh. határozatában kimunkálta, hogy a Btkátm. 3. §-a miért nem áll összhangban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság követelményével. A jogállamiságból fakadó követelmény a jogbiztonság és a nulla poena sine lege praevia jogelv, vagyis senkit nem lehet olyan jogszabályi rendelkezés alapján büntetéssel sújtani, amely a cselekmény elkövetésekor még nem volt hatályos. Jelen esetben ugyanakkor mégis ez történt, ugyanis a bíróság a Btk. rendelkezéseinek alkalmazásával kizárta annak a lehetőségét, hogy az elítelt vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény rendelkezései kerüljenek alkalmazásra, holott az alapítételekkel elbírált cselekmények elkövetési idején (2004, 2005, 2008, 2012) a Btk. rendelkezései és az utóbb megsemmisített Btkátm. 3. §-a még nem léptek hatályba, ugyanakkor a bíróság az elítelt vonatkozásában korábban is és jelenleg is mindenfajta mérlegelési tevékenység nélkül a Btk. és lényegében a megsemmisített Btkátm. 3. §-át alkalmazta. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság követelményéből levezethető módon a sérelmezett bírósági döntések álláspontom szerint sértik a jogbiztonságot, a kiszámíthatóság garanciáját és a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát.

A büntető jogtudományban kikristályosodott alapelv szerint egy büntető jogszabály két esetben alkalmazható a hatálybalépése előtt elkövetett cselekményekre, vagyis egy büntetőtörvénynek csak két esetben van visszaható ereje: (1) ha a korábban büncselekménynek nyilvánított cselekményt az új törvény már nem minősíti büncselekménynek vagy (2) ha a büncselekmény ugyan büntetendő az új büntetőtörvény szerint is, de enyhébben, mint az elkövetéskori törvény szerint, a főszabály tehát, hogy a büncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni.

Jelen esetben az alapítételek tárgyában eljáró bíróságok mindegyikének lehetősége lett volna a cselekmények elkövetési idejére figyelemmel arra, hogy az egyes cselekményeket a Btk. hatálybalépése előtt elbírálja, de ettől függetlenül **a cselekmények elkövetési ideje mindenképpen lehetőséget kell, hogy biztosítson arra vonatkozóan, hogy az Alkotmánybíróság által is hivatkozott mérlegelés megtörténhessen és vizsgálni lehessen, hogy melyik jogszabály kedvezőbb az elítéltre nézve.** Jelen esetben nem mérlegelés és értékelés történt a bíróság részéről, nem állapítható meg a sérelmezett végzésekből, hogy vajon a régi Btk. rendelkezései kedvezőbbek lennének-e az elítélre nézve, hiszen a bíróság álláspontja szerint jelen esetben kizárólag a Btk. rendelkezései alkalmazhatók, és a cselekmények elkövetési idejének egyáltalán nincs relevanciája.

Az Alaptörvény IV. cikk. (1) bekezdésében foglalt rendelkezést azáltal sérti a hivatkozott bírói döntés, hogy az elítélt jelenleg olyan összbüntetési ítélettel megállapított jogerős szabadságvesztés büntetést tölt, amelynél büntetése a régi Btk. szabályainak alkalmazása mellett kevesebb tartamban is megállapítható lenne és valóban lehetőség lenne mindazon sérelmei kiküszöbölésére illetve enyhítésére, amelyet az elítélt sajnos azáltal szenved el, hogy cselekményei nem egy eljárásban kerültek elbírálásra.

Jelen esetben az elítélt nem önhibájából került abba a helyzetbe, hogy a 2004, 2005 vagy éppen 2008-ban, 2012-ben elkövetett cselekményeit az eljáró bíróságok 11, 8 illetve 3 és fél év alatt bíráltak el. A 2-es pontban feltüntetett alapítélet kapcsán megállapítható, hogy a bíróság megismételt eljárásban járt el, hiszen a Szolnoki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1/b.Bf.83/2012/10. számú végzésével (M/7.) a Tiszafüredi Városi Bíróság 2011. május 9-én kihirdetett 4.B.255/2010/34. sorszámú ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította, és megállapította mindazon eljárási szabálysértéseket, amelyek miatt az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan volt, így a Tiszafüredi Járásbíróság 2014. február 14-én hozta meg elsőfokú ítéletét. Az elítélt ezen a napon szabadult az ezen ügyben elrendelt előzetes letartóztatásából, azonban a 3. sorszám alatt feltüntetett alapítélettel (M/8.) érintett cselekmény másodfokú elbírálása során azt lehetett megállapítani, hogy az elítélt nem tartózkodott Bv. Intézetben a nyilvános ülés időpontjában, így 2014. február 7. napján a másodfokú határozat (M/9.) megszületett, azonban a Kúria 2015. február 5-én a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 22.Bf.13.679/2013/6. sorszámú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította (M10.), melynek folytán a megismételt másodfokú eljárásban 2015. szeptember 22-én került meghozatalra a jogerős határozat (M/11.). Mindezen a körülmények az elítélt esetében azzal az eredménnyel jártak, hogy az egyes alapítételek valóban az új Btk. hatálybalépését követően emelkedtek jogerőre, ugyanakkor az egyes eljárások elhúzódása miatt került hátrányosabb helyzetbe, mint azon elítéltek, akiknek ügyeit a bíróságok időszerűen bírálták el és nem került sor esetükben megismételt eljárásra sem. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint a törvény előtt mindenki egyenlő, vagyis az elítélt önhibáján kívül, pusztán azért, mert cselekményeit 11 illetve 8 év időmúlással bírálták el, nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe annál, mint akinek az ügyeit ésszerű határidőn belül elbírálták az egyes bíróságok.

V. A Kúria 2/2019. számú BJE határozata

A legfőbb ügyész a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 33. § (1) bekezdés c) pontjának felhatalmazása alapján eljárva jogegységi eljárást kezdeményezett azzal összefüggésben, hogy az összbüntetési eljárást mely időpontban hatályos büntető anyagi jogszabályok alkalmazásával kell lefolytatni, indítványában arra hivatkozott, hogy az ítélkezési gyakorlat a feltett kérdés tekintetében megosztott.

Maga a jogegységi határozat be is mutatja, hogy a legfőbb ügyész indítványában milyen eltérő bírói döntésekre hivatkozott.

Sajnos **a joggyakorlat valóban megosztottá vált az Abh. 2018. július 18. napján történt meghozatalát követően**, hiszen ahogy az várható volt, rendkívül sok elítélt kezdeményezte a korábban elutasított összbüntetési kérelme vagy a már korábban összbüntetésbe foglalt ítéletei tekintetében az újabb összbüntetési eljárás lefolytatását és a régi Btk. szabályainak alkalmazását, hiszen az Abh. a Btkátm. 3. §-át megsemmisítette, márpedig az Abh. meghozatalát megelőzően a bíróságok minden egyes esetben kizárólag azt vizsgálták az alkalmazandó anyagi jogszabály kiválasztásakor, hogy van-e az elítéltnak olyan ítélete, amely az új Btk. hatályba lépését követően emelkedett jogerőre, hiszen ha van, úgy kizárólag az új Btk. összbüntetésre vonatkozó rendelkezései voltak alkalmazhatók az egyes cselekmények elkövetési idejére és a cselekmények minősítésénél alkalmazott anyagi jogszabályra tekintet nélkül.

Ugyan nem szükségszerű, ami ezután következett, de figyelemmel arra, hogy az **Abh. 79. pontja** arra utal, hogy a büntető törvénykönyv **időbeli hatályának értelmezése** tekintetében a bírói gyakorlat alakította ki azt az értelmezési

szabályrendszert, amely különös jelentőséget nyert a 2012. évi C. törvény vagyis a Btk. hatályba lépése során és amely jelen esetben a Btkátm. 3. §-a megsemmisítése következtében is irányadó, így az eljáró bíróságok egy része az Abh. ezen rendelkezését helyesen akként értelmezte, hogy a cselekmények elkövetési idejére figyelemmel tehát a Btk. 2. §-ában foglaltak figyelemmel igenis vizsgálni szükséges, hogy melyik anyagi jogszabály tartalmaz az elítélre nézve kedvezőbb rendelkezéseket és azt kell alkalmazni, míg a bíróságok egy másik - nagyobb - része az Abh. 79-es pontjában foglaltakat akként értelmezte, hogy az Alkotmánybíróság határozatának idézett 79-es pontja a Btkátm. 3. §-ának megsemmisítésével összefüggésben a korábban már kialakult bírói gyakorlat alkalmazására mutat vissza, ezért a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a Btkátm. 3. §-ának hatályon kívül helyezése folytán az összbüntetésbe foglalásra a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdései alapján a jelenleg hatályos Btk. vagy az 1978. évi IV. törvény rendelkezései irányadóak-e. A Btk. időbeli hatályának értelmezése tekintetében a bírói gyakorlat alakította ki azt az értelmezési szabályrendszert, amely különös jelentőséget nyert a Btk. hatálybalépése során és amely az érintett átmeneti rendelkezések megsemmisítése következtében is irányadó. **Az alkotmánybírósági határozattal megsemmisített Btk. átmeneti rendelkezések lényegében a 2000-es évek elején kialakult, a Legfelsőbb Bíróság által orientált bírói gyakorlatot emelte törvényerőre.** A bírói gyakorlatot meghatározó eseti döntésekben (BH 2000.135., BH 2000.184., BH 2000.237) megfogalmazott, a bíróságok által ezidáig következetesen követett jogelv az volt, hogy ha az összbüntetési eljárás kapcsán az elítélre nézve szigorúbb anyagi jogi rendelkezések lépnek hatályba, akkor ez utóbbi hátrányosabb Btk. előírások akkor alkalmazhatóak, ha az elítelt alapítéletei közül legalább az egyik a szigorúbb törvényi rendelkezés hatálybalépése napján vagy azt követően emelkedett jogerőre (BH 2000.184). Miután pedig az összbüntetésbe foglalás anyagi jogi előfeltétele az alapítéletek jogerőre emelkedése, ezért van döntő jelentősége, hogy az elítelt alapítéletei mely időpontban emelkedtek jogerőre, azaz mikor nyílt meg az összbüntetésbe foglalásnak a törvényi lehetősége.

Feltételezve, hogy mindezen szempontokat az Alkotmánybíróság is megvizsgálta az Abh. meghozatalát megelőzően, amennyiben elfogadjuk azt, hogy az utóbb megsemmisített Btkátm. 3. §-a tulajdonképpen a 2000-es évek elején kialakult Legfelsőbb Bíróság által orientált bírói gyakorlatot emelte törvényerőre és maga az Abh. valóban visszautal a bírói gyakorlatra, mint amely kialakította azt az értelmezési szabályrendszert, amely a Btkátm. 3. §-a megsemmisítése következtében is irányadó, tehát ha valóban ugyanazt a bírói gyakorlatot kellene továbbra is alkalmazni, mint amely a fentiek szerint a 2000-es évek elején kialakult és amelyet a Btkátm. 3. §-a törvényerőre is emelt, és ezt az álláspontot az Alkotmánybíróság osztja, úgy valóban felmerül a kérdés, miért volt szükség egy törvényi rendelkezés megsemmisítésére és annak megállapítására, hogy az adott törvényi rendelkezés alaptörvény-ellenes, ha helyette lényegében az ezzel azonos és a Legfelsőbb Bíróság által orientált bírói gyakorlatot kell tovább alkalmazni, ugyanis ebben az esetben a törvényi rendelkezés nyilvánvalóan erősebb és ha továbbra is az ezen törvényi rendelkezés alapját képező bírói gyakorlatot kellene alkalmazni, úgy mi indokolhatta a Btkátm. 3. § megsemmisítését.

Az eltérő bírói gyakorlat tehát abból alakult ki, hogy a bíróságok egy része a kialakult helyzetet akként értelmezte, hogy lényegében a Btkátm. 3. §-ának megsemmisítésére tekintet nélkül az időbeli hatály tekintetében a megsemmisített rendelkezéssel gyakorlatilag azonos bírói gyakorlatot figyelembe véve nem végezte el a Btk. (2) bekezdése szerinti mérlegelést és értékelést, vagyis hogy amennyiben törvényi lehetőség van rá az elkövetési időkre tekintettel melyik az elítélre nézve kedvezőbb anyagi jogszabály, hanem kizárólag azt vizsgálták továbbra is, hogy van-e az összbüntetésbe foglalni indítványozott alapítéletek között olyan, amelyik 2013. július 1. napját követően emelkedett jogerőre, mert ha igen, úgy a Btk. rendelkezéseit szükséges alkalmazni, míg a bíróságok másik része az Abh.-t helyesen értelmezve és a cselekmények elkövetési idejét is figyelembe véve valóban mérlegelési tevékenységet végzett és a 3360/2018 (XI. 28. AB határozatra is utalva rámutatott arra, hogy a régi Btk. 2. §-ához fűzött jogalkotói indokolás értelmében nem elegendő pusztán az adott bűncselekményi tényállás régi és új szabályozás szerinti összehasonlítása. Figyelembe kell venni és össze kell vetni a büntethetőségi akadályokat, a kiszabható szankciók lehetséges mértékét és a büntetéskiszabási körülményeket is. A mérlegelést igénylő jogalkalmazói feladat itt annak eldöntésében áll, hogy összességében véve (és nem kizárólag az alapítéletek jogerőre emelkedésének időpontját nézve) melyik törvény engedi az enyhébb elbírálást az adott esetben. Amennyiben pedig a Btk. 2. § (2) és (3) bekezdéseire figyelemmel elvégzett bírói mérlegelés eredményeképpen az állapítható meg, hogy a konkrét esetben a régi Btk. összbüntetési szabályai tartalmaznak enyhébb rendelkezéseket az elítélre, az összbüntetési eljárásban a régi Btk. alapján kell a bíróságnak eljárni. A fentebb kifejtettek szerint az Alkotmánybíróság is rámutatott arra, hogy amennyiben a bíróság mellőzi a Btk. 2. §-a szerinti mérlegelést, és döntése a megsemmisített rendelkezéssel tartalmilag azonos szempontok és elvek alkalmazásán alapul, felmerül a konkrét bírói döntés alaptörvény-ellenességének a lehetősége.

A Kúria hivatkozott 2/2019. számú BJE határozata szerint az összbüntetési eljárás során alkalmazandó büntető törvény meghatározásakor **az alapítéletekkel elbírált bűncselekmények elkövetési ideje közömbös**; annak van jelentősége, hogy az összbüntetésbe foglalás lehetősége mikor nyílt meg.

A 2/2019. számú BJE határozat tehát teljesen ellentétes az Alkotmánybíróság 10/2018 (VII. 18.) és 3360/2018 (XI. 28.) AB határozatában foglaltakkal, mivel az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az új Btk. összbüntetési szabályai a Btk. 2. §-a értelmében csak olyan esetben alkalmazhatók mérlegelés nélkül, ha az összbüntetésbe foglalással érintett valamennyi ítélet alapjául szolgáló cselekmény elkövetésére a Btk. hatályba lépését követően került sor és az Abh.-t követően a

bíróságok valamennyi olyan összbüntetésbe foglalás során kötelesek lefolytatni a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálatot, amikor az összbüntetésbe foglalandó ítéletek között van olyan, amely alapjául szolgáló cselekmény elkövetési ideje a régi Btk. hatálya idejére esik, feltéve, hogy az összbüntetésbe foglalás egyéb törvényi feltételei az adott esetben fennállnak.

Jelen ügyben megállapítható, hogy Ruzsányi Zoltán elítelt ismételt összbüntetésbe foglalni kért három alapítélete közül az 1-es és 3-as pontban részletezett alapítéleteiben elbírált cselekmények minősítése is az elkövetési időkre figyelemmel az 1978. évi IV. törvény rendelkezései szerint került meghatározásra és összességében a régi Btk. rendelkezései az elítéltre nézve kedvezőbbek az összbüntetésbe foglalás tekintetében. A régi Btk. 92. § (1) bekezdése szerint ha az elkövetőt több, határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélik és **az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet jogerőre emelkedését megelőzően követte el**, a jogerősen kiszabott büntetéseket összbüntetésbe kell foglalni. Az összbüntetésbe foglaláskor az elengedés mértéke bírói mérlegelés kérdése, amelynél a 3/2002 Büntető jogegységi határozatban foglaltak irányadóak és **a csökkentés a rövidebb tartamú szabadságvesztés mértékének háromnegyedét meghaladó részéig is terjedhet.**

Összességében tehát annak van jelentősége, hogy a Pesti Központi Bíróság a 20.Bpk.60.220/2019/2. számú határozatában az Alkotmánybíróság hivatkozott határozataival ellentétben nem végezte el a Btk. 2. §-a alapján azt a mérlegelési tevékenységet, amely alapján megállapítható lett volna, hogy a Btk. hatályba lépése előtt elkövetett cselekmények tekintetében melyik Btk. rendelkezései a kedvezőbbek és amennyiben arra az álláspontra jutott volna, mint amire az indítványozó is, miszerint rá nézve a régi Btk. szabályai kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaznak, úgy a bíróságnak a Be. 840. § alapján az ismételt összbüntetésbe foglalást el kellett volna végeznie, ez azonban nem történt meg és a téves, alaptörvény-ellenes elsőbírői határozatot a másodfokú bíróság sem helyezte hatályon kívül, annak indokaival mindenben egyetértett.

Figyelemmel a jelen alkotmányjogi panaszban előadott körülményekre és a Kúria 2/2019. számú BJE határozatában foglaltakra, az indítványozó álláspontja szerint az Alkotmánybíróságnak abban a kérdésben is állást kell foglalnia, hogy fenntartja-e a 10/2018 (VII. 18.) és 3360/2018 (XI. 28.) számú határozataiban foglaltakat és hogy az ezen határozatokban foglalt iránymutatás az eljáró bíróságokra nézve kötelező-e, miután az Abtv. 39. § (1) bekezdése szerint ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az Alkotmánybíróság döntése mindenkre nézve kötelező.

Az Alaptörvény bíróságra vonatkozó 25. cikk (2) bekezdése szerint A rendes bíróságok döntenek büntetőügyben, magánjogi jogvitában és törvényben meghatározott egyéb ügyben. A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

Míg az Alkotmánybíróság a 3360/2018 (XI. 28.) AB határozatában arra mutatott rá, hogy az összbüntetés a Btk. 2. §-a értelmében a bűncselekmény elbírálásának, azon belül speciális büntetéskiszabásnak minősül több okból is, rendszertani és tartalmi értelemben is, addig a Kúria a 2/2019. számú BJE határozatában - nem vitatva, hogy az összbüntetés szabályai a Btk. büntetéskiszabási fejezetében találhatók és nem vitatva, hogy a bíróság az összbüntetésbe foglalást ítélettel mondja ki - rögzítette, hogy a törvény rendszertani értelmezése nem lehet független, mi több, kifejezetten ellentétes a törvény nyelvtani értelmezésével, ezért a jogintézmény tartalma alapján egyértelmű, hogy itt nem büntetéskiszabásról, tágabb értelemben nem elbírálásról van szó.

A Kúria 2/2019. számú BJE határozata végső soron expressis verbis kimondja, hogy amennyiben legalább egy alapítélet 2013. július 1. napja után emelkedett jogerőre, vagy vált a szabadságvesztés tekintetében végrehajthatóvá, úgy a Btkátm. 3. §-ának megsemmisítését követően is a Btk. szabályait kell követni, azonban kérdés, hogy ebben az esetben viszont, ha az Alkotmánybíróság a Btkátm. 3. § alaptörvény-ellenességét megállapította és ezt a törvényi rendelkezést megsemmisítette, úgy mennyiben feleltethető meg az Alaptörvénynek, ha ugyanez a megsemmisített rendelkezés jelenleg egy a bíróságokra nézve kötelező jogegységi határozatban található 2019. június 3.napjától, vagyis egyértelműen megállapítható az indítványozó szerint, hogy itt a rá vonatkozó bírói döntésre is figyelemmel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésről van szó és a jelenlegi bírósági gyakorlat nem az Alkotmánybíróság hivatkozott határozataiban foglaltak szerint, hanem a Kúria 2/2019. számú BJE határozatában foglaltak szerint alakul és a bíróságok lényegében és tartalmában ismét egy korábban alaptörvény-ellenessége miatt megsemmisített jogszabályi rendelkezést alkalmaznak csak egy a jogforrási hierarchiában alacsonyabban elhelyezkedő jogegységi határozat alapján.

Fent előadottakra figyelemmel kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzése valamint a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 29.Bpkf.8140/2019/4. számú végzése alaptörvény-ellenességét megállapítani és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék. Az Abtv. 43. § (4) bekezdése szerint **Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.** A jelen indítványban foglaltakra figyelemmel álláspontom szerint amennyiben az Alkotmánybíróság megsemmisíti a hivatkozott

bíróági döntéseket, úgy **szükségessé válhat a Kúria 2/2019. számú BJE határozatának megsemmisítése is**, ugyanis a fentebb kifejtettek szerint az ugyanazon alaptörvény-ellenes rendelkezést teszi kötelezendően alkalmazandóvá a rendes bíróságok számára, mint amelyet éppen alaptörvény-ellenessége miatt az Alkotmánybíróság megsemmisített. (Btkátm. 3. §)

Az Alkotmánybíróság hatásköre az Abtv. 27. §-án alapul, miszerint Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben **az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés**

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az indítványozó és védője a sérelmezett elsőbírói döntés ellen a fellebbezést bejelentette, melyet a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság elbírált, így a jogorvoslati lehetőségek kimerítése megtörtént, mivel sem további rendes vagy rendkívüli jogorvoslatnak a sérelmezett, ismételt összbüntetésbe foglalásra vonatkozó indítványt elutasító bírói döntés ellen nincs helye.

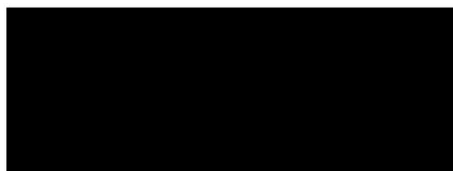
A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 29.Bpkf.8140/2019/4. számú jogerős végzését 2019. június 13-án tartott tanácsülésen hozta meg, melynek részemre történő kézbesítésére 2019. június 19-én került sor, így a jelen alkotmányjogi panasz benyújtására a sérelmezett jogerős döntés kézbesítését követő 60 napon belül kerül sor akként, hogy a panasz és mellékleteinek benyújtása az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az elsőfokon eljáró bíróság részére történik, amely az Abtv. 53. § (3) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt továbbítja az Alkotmánybíróság részére.

Figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, így illeték lerovására nem kerül sor.

Az ügyvédi meghatalmazáson feltüntetettek szerint az indítványozó hozzájárul nevének nyilvánosságra hozatalához.

Budapest, 2019. augusztus 9.

Tisztelettel:

Dr. Szála Tímea

Dr. Szála Tímea
ügyvéd

Mellékletek:

- Ügyvédi meghatalmazás M/1.
- Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.Beü.13.319/2016/4. számú összbüntetési ítélete M/2.
- Eljáró ügyvéd 2019. február 3. napján kelt ismételt összbüntetésbe foglalás iránti kérelme M/3.
- Pesti Központi Kerületi Bíróság 2019. február 19. napján kelt 20.Bpk.60.220/2019/2. számú végzése M/4.
- Eljáró ügyvéd 2019. május 27. napján kelt fellebbezés kiegészítése M/5.
- Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 29.Bpkf.8140/2019/4. számú végzése M/6.
- Szolnoki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2012. 09. 26. napján kelt hatályon kívül helyező végzése M/7.
- Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 3.B.II.1777/2012/16. számú ítélete M/8.
- Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 22.Bf.13.679/2013/6. számú ítélete M/9.
- Kúria Bfv.II.1382/2014/15. számú végzése M/10.
- Fővárosi Törvényszék 27.Bf.II.6.139/2015/16. számú ítélete M/11.
- Eljáró ügyvéd 2014. október 26. napján kelt indítványa a Kúria részére M/12.
- Legfőbb Ügyészség BF.1686/2014. számú átírat a Kúria részére M/13.
- Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.B.XIII.11.897/2013/62. számú ítélete M/14.
- Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 22.Bf.5511/2014/74. számú ítélete M/15.
- Az indítványozó saját kezűleg írt írásbeli beadványa az Alkotmánybíróság részére M/16.